

Вогненна людина (1957)

Вінграновський Микола Степанович

Не в кам'яній, не в дерев'яній ері —
Зустрілися ми в атомній добі,
В жахких реакціях негаснучих матерій,
У плоті вогненній з'являюся тобі.
Я — Сонця син. Творець Землі і неба.
І я — це ти. Все, що навколо тебе.
Вклонись повітрям, часом, і судьбою,
І атомом, розщепленим тобою,
І таємницею, що знаєш ти один.
Я дав тобі вітчизну і народ,
Любов і мрію. мову і мовчання.
Я не давав печалей і скорбот
Від чорного воєнного світання,
Їх автор — ти! і сам ти є творець
Трагічних дум своїх у неспокою.
Тебе чекає вічність чи кінець,
А твій кінець — це я перед тобою.
Шмат сонця я, шмат радості і муки.
Були вітчизна в мене і народ.
Був світ, і геній хліба, і науки,
Була земля і плескотіння вод.
Моє життя було колись початком
Усіх зачатъ в космічній глибині.
Було тоді ще небо небенятком,
І зорі були юні і страшні.
І мрію з мрій про велелюдну спільність
На крилах атома несли ми із пільми
І донесли — в космічну безгомінність
Зірвались ми і Сонцем стали ми!..
І стали Сонцем наші дні і ночі,
І вороги, і друзи, і пісні,
І помилки, і помисли урочі,
І стали генії даремні і смішні...
Народе мій! Мій сонячний народе,
Тебе нема — лиш смерть твоя живе.
І смерть твоя — твоя найвища врода,
Бо смерть твою життям Земля зове!
Мислителем, згорілим хліборобом
Ти світиш їй крізь небо голубе —
І на Землі ти знову став народом,
І цей народ повторює тебе.
І жах бере мене... Шукаю слова
Сказати тобі, наземний брате мій:

Доба твоя жахлива і святкова,
Люби її, ненавидь і жалій,
І зберігай, і не прощай нічого,
Бо у прощенні буде смерть твоя,
І глупий космос стане за порогом,
І проклену тебе на сором я.
Кажу тобі: в руках твоїх сьогодні
Життя Землі і пульс її краси.
Я вірю: людства думи благородні,
Звогніть Землі ніколи не даси,
Земний мій друже!..

1957

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/vohnenna_liudyna